

KAMRATSKAP

Kamratskap är ofta grunden till ett långt idrottsliv. Detta är något som jag ser som den absolut viktigaste faktorn för att man ska trivas både på och utanför banan. Finns kompisar runt omkring dig brukar finnas ofta tryggheten med kompisar runt omkring finner man ofta harmonin utanför banan och har man harmoni utanför banan har man ofta harmoni på banan.

Jag fann nästan alltid trygghet och harmoni på banan tack vare att min karriär sträckte sig mellan 1986-2001. Mina svenska tenniskompisar fanns vart jag än åkte och ju fler vi var desto roligare hade vi det. Vi var i grund och botten väldigt lika där alla hade växt upp i en tid där föräldrarna lät oss leka tennis när vi var små och i stort sett samtliga av oss någorlunda behärskade alla slags sporter. Vi var genuint idrottsintresserade och befann oss alla på samma våglängd konversationsmässigt. För att en grupp ska komma närmare varandra brukar man hålla på med all slags teambildning. Vår teambildning när vi var yngre hade bestått i tåg och bussresor men dessutom respekterade vi varandra på ett väldigt genuint sätt vilket gjorde att själva umgänget kändes naturligt.

I slutet av 80-talet fick Mats Wilanders brorsa Anders den geniala idén att svetsa gruppen än närmare vilket ledde till en innebandy/ishockey tour. Som nykomling på touren (jag hade just slagit igenom som 20-åring genom att nå semifinalen i Stockholm Open) fick jag ett samtal från Anders och en förfrågan att vara med. För mig var detta som att komma till himlen i förtid. 2 år innan hade jag försökt inbilla både mig själv och min omgivning att enhandsbackhand var Gustens framtida melodi vilket bara ledde till att jag inte ens fick träna med mina kompisar på tennisgymnasiet. Anledning var att jag helt enkelt var för dålig vilket jag villigt erkände. Jag var utan att ta till överord riktigt usel under denna 4-månaders period. Nu skulle jag få umgås med flera av mina idoler och dessutom skulle jag få spela innebandymatcher tillsammans med dem. Denna vecka var lätt en av de roligaste jag har haft i hela mitt liv.

Under touren fanns 2 regler. Man var tvungen att åka i kostym och man var tvungen att bära slips i bussen. När det gäller kläder var jag totalt ointresserad i den åldern. Min tränare (Tim Klein) tyckte alltid att jag såg ut som en blandning mellan en försöksutsläppt och en indian på banan och utanför banan tävlade han och jag om vem som var sämst klädd. Således hade jag endast en kostym, en helvit sådan som jag förmodligen blev pålurad av någon klädhandlare som skrattar åt det än idag. Skulle han sett att jag också burit denna helvita kavaj 5 dagar i rad i november skulle han nog skrattat ännu mer. Hur reaktionen blev bland de andra när jag visade mig i kavajen känns därför överflödigt att berätta.

Touren bestod av 5 dagar med en innebandymatch varje kväll. Motståndet bestod antingen av ett lokalt gäng, tex kunde det vara Linköpings hockey alt mötte vi tex pingislandslaget som till JO:s och co stora förtret lyckades besegra med uddamålet varje år vi mötte dem. Samtliga spelare transporterades med buss och vi levde verkligen som ett kringresande hockeylag där den stora skillnaden var att vi för en gångs skull slapp den där jobbiga pressen som vilar på en när man MÅSTE prestera. Kronan på verket var att vart vi än åkte spelades nästan samtliga matcher inför fullsatta läktare med line-up och allt det där vilket var en grym känsla. I slutet av 80-talet var innebandyn fortfarande i sin linda och de som hade lirat hockey hade ett klart försprång. Spelare som Jocke Nyström, Ronnie Båthman och givetvis Pernfors var helt outstanding vilket de visade när tom självaste innebandylandslaget besegrades med 2-1.

Att vi förlorade med 10-1 mot samma lag året därpå berodde inte på att vi hade blivit sämre utan snarare att innebandyn då hade tagit de första stegen till där de är idag.

Varje lag brukar ha en stor underhållare och i vårt fall hade vi Niklas Kroon. Kroondog som han kallas är en person som lever för stunden och är den där sorglösa människan där man vet att finns han i närheten händer det alltid något extra roligt. Han fullständigt sprutar idéer och i bussen var han bland annat ansvarig för filmtittandet. Dessutom hade han och Gunnarsson spelat in en film där huvudpersonerna var min tränare Tim och jag själv. Som nykomling i gänget kändes den filmen rejält pinsam första gången men än idag kan jag sitta och skratta åt den pricksäkra gestaltning av oss båda där dem fångade våra karaktärer med gester och kommentarer på ett fantastiskt sätt.

Kvällarna (läs nätterna) blev givetvis väldigt sena och uppstigningen till nästa spelort var oftast relativt tidigt på morgonen. Men efter nästan 11 månaders slit på tennis touren brydde man sig inte om morgondagen och trots endast ett par timmars sömn per natt kravlade man sig mirakulöst upp dagen efter och när man väl satt i bussen med det övriga gänget var nattens trötthet som bortblåst. Om man mot förmodan somnade klipptes slipsen av och under alla år på touren hände det bara en gång när en alltför sömnig Jocke Nyström inte orkade hålla ögonen uppe

Alla individuella idrottare tycker jag ska ges chansen då och då att få uppleva det fantastiska med att få prestera något tillsammans med sina lagkompisar oavsett ålder. Det är också varje tränares skyldighet att kunna avläsa sin adepts behov att prestera i ett lag. Årets överlägsna ståpås hade i alla fall jag när jag fick se "mitt" tennislag pojkar födda 04:a och 05 (30 stycken i antal) från Göteborg med omnejd spela fotbollsmatcher i en lite minicup mot Lindome GIFs 04:or och 05:or. "Rivaler" på banan men samtidigt ömsesidig respekt för varandra jobbade de kopiöst för laget. Lyckan när de gjorde mål och stoltheten man såg när de bidrog med något som en passning, brytning eller tom mål för laget och sina kompisar var obetalbar att beskåda. Spelare som inte hävdar sig lika bra inom tennisen stack verkligen ut hakan fotbollsmässigt vilket gjorde att ytterligare ömsesidig respekt för dessa personer höjdes. Detta tror jag var viktigt för grabbarna att se. Man såg verkligen talangen hos vissa som inte hade tränat lika mycket tennis och som därför naturligt låg lite efter utvecklingsmässigt än sin kompis att det fanns väldigt mycket annan idrottskunskap. Och tjetet som jag brukar ta med grabbarna när vi träffas att alla utvecklas vi i olika takt började sätta sig hos killarna. Oftast beror ju framgång i den här åldern huruvida mycket timmar man har haft på tennisbanan. Och ytterligare en sak som jag brukar fråga mina spelare om tror jag också de började förstå tack vare dessa fotbollsmatcher; Hur gör du din kompis till en bättre tennisspelare? I detta fall hur gör vi varandra till bättre fotbollsspelare?

Något som är säkert är i alla fall att den här gruppen kommer att spela en hel del fotbollsmatcher och innebandymatcher i framtiden. Varför inte ha en fotbollsturnering eller innebandyturnering mellan regionerna något år i samband med något SM, SALK eller Båstadtennis. Vi i Göteborg är i alla fall laddade till tänderna.